

Анатолій ПОПОВСЬКИЙ – науковець, письменник, громадський діяч. Народився 29 жовтня 1935 року в селі Приюті Магдалинівського району Дніпропетровської області. Доктор філологічних наук, професор кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Дослідник історії говорів Полтавщини («Лінгвістичне та історико-культурне значення полтавських говорів у формуванні української літературно-національної мови») та Степової України («Південноукраїнські джерела в історії формування української літературної мови»). Окрім наукових студій, захоплюється поезією. Публікувався в часописах «Бористен», «Крила», альманасі «Феміда», газеті «Наша віра» тощо. Керівник поетичного гурту курсантів і студентів юридичного вишу.

РІДНА МОВА

Усе, що серцем сприйняте й зігрите, –
Озвучене живим і рідним словом!
Багата ж ти еси, народна наша мова!
Хвала тому, хто суть її збагне
І, як святиню, передасть прийдешнім.

* * *

Нам випало в житті всього сповна:
Радіти й плакати від радості і болю...
Не зраджувала Мова лиш одна,
Що стала покликом незрадженої долі.
5 січня 2017 р.

ПОМОЛИМОСЬ, БРАТТЯ

Помолимося, браття, за те, що живем
в цьому світі,
Стрічаєм світанки і заходу промінь ясний,
Радіємо теплому сонцю, мов діти,
Шукаючи в лузі чарівну квітку весни.
Спом'янемо тих, кого серед нас вже немає,
Хто праведно жив й Україну любив...
І кожен з нас рідних і близьких у Божому
храмі згадає

І погляд зведе до святих образів.
І тих благословім, хто прийде в цей світ
незабаром,
Щоб тризуб достойно і мужньо нести,
Щоб більш не плодились безбатченки і яничари,
І недруги-зайди, як нечесть, в безодню
змогли б відійти.

Помолимося, браття, щоб в єдності
множилась сила,
Щоб в праці натхненній співала вкраїнська душа,
Й козацька слава на славу таки відродилась
Й хижацькому зброду давала сповна відкоша.
Помолимося, браття, щоб й краплі крові
не пролити

Між людьми на світі, плекаймо любов і добро,
Бо всі ми, Всевишнього Господа діти,

В єднанні зумієм здолати вселюдське зло.
Помолимося, браття...

* * *

Я честь віддам полеглим на війні,
Мільйонам тих іменних й безіменних,
Допоки житиму, болітиме мені
Моя душа за долю убієнних,
За всі страждання матерів і вдів,
За всі убивства праві і неправі,
За сльози сиріт, бранок і дідів, –
Але не вам, правителі лукаві!
Вклонюся когорті славних ветеранів,
Що на руїнах зводили свій дім,
І тим, хто повставав проти тиранів
Й не зрадив перед лицарством своїм.
Свічу воздам і рядовим, й героям,
І тим, хто є, і тим, що відійшли,
Що знемагали в лютому двобої,
А нас від лиха свято берегли.
В церковних дзвонах спомину й печалі
Над прахом Вашим в роздумах схилюся...
Горить троянда на святій скрижалі,
Горить святий вогонь... І я за Вас молюся...
30 травня 2010 р.

* * *

Малим мене мати в ромашці купала
І пісню про квітку чарівну співала...
А потім водила в зелену долину,
І слухав я з нею там пісню пташини,
І там я побачив бджолу-трудівницю,
Ромашку тендітну, вертляву синицю,
Ковалика-дятла і доброго лося...
І так мені добре із ними жилося!..
Змужнілим і сивим я йшов у надії
Зустріти в долині дитячих літ мрії.
Там пусто... В зневірі, мов вкопаний, став,
І тугою серце моє облилося,
І гнівом палючим щосили волав:
– Хто вирвав ромашки?!
– Хто вбив мого лося?!

– Хто пишну калину дощенту зрубав
І став під горою під землю сховав?!
О люди!! Найвище природи творіння!..
Прийдуть на цей світ і по нас покоління,
Прийдуть і оцінять прапращурів путь:
Подякують нам або нас проклянуть.
Тож сійте ромашку, саджайте калину,
Шануйте синичку й родину лосину,
Бджолу-трудівницю, бджолу-медовицю,
Ковалика-дятла й джерельну водицю...
Природу, як серце, як зір, бережіть –
Без неї на світі не можна нам жити!
7 квітня 1979 р.

* * *

Що буде, коли ластівка загине в цьому світі,
І жайвір не озветься з піднебесся?
Навіки змовкне соловей в діброві,
Від пострілу впаде останній зайчик,
І білочка не прийде за горіхом,
Й не відрахує нам роки зозуля?
Що буде?
15 липня 2002 р.

ПЛЕКАЙТЕ ТРОЯНДИ

Мріють завжди юні про долю щасливу,
Вірність у коханні і квітучий шлях...
Ось таким би зерням всю засіять ниву,
Й почуття святії зберегти в серцях.
Та терниста стежка з батьківського дому
В далі незнайомі, де ти сам на сам,
Де життя – задачка з кількох невідомих,
І немає рідних, і немає мам...
Не моліть у Бога в рай відкрити браму,
Стверджуйтесь у праці, як в польоті птах,
Світ любіть відкрито ніжними серцями,
Й розцвітуть троянди в чарівних садах.

ОЧІ

Очі людей – то їхні душі,
І вони віддзеркалюють скарби духовні –
Осяйні, сіренькі, убогі...
Дивне ознак поєднання в кожному з нас.
Віч у віч споглядаючи дві ці зірничі,
Прагнем пізнати в них щирість і відвертість,
Дрімотну байдужість, хитрість лукаву
Чи підлу підступність,
Чи магнетизм душ прекрасних, простих,
Що від Бога,
Де можна підтримку знайти і пораду
У своїм неспокої, зневірі й безсиллі...
Як вас багато – і карих, і сірих,
Блакитних, зелених,
Як і зірок на правічному небі
Зі світлом яскравим чи тьмяним,

Що лине на землю, долаючи відстань велику
Й даруючи людям красу незбагненну
Цілком безкоштовно.
І радо стрічаю такі два пречисті озерця,
Що випромінюють світло добра й благородства
В усмішці чемній, привітному слові
Чи дружньому жарті...
Дай, Боже, в єднанні такому всім жити, любити,
Творить й умирати...
Перед такими побожно схилию коліна,
А злих же не хочу я бачить:
Я їх ненавиджу за сліз людських море,
Тортури, злочинства та вбивства,
Що нищать зловорожо наш цвіт України.
4 серпня 2001 р.

* * *

Любімось, братіє, допоки дух живе
в здоровім тілі!
Шануймось і тоді, коли вогонь
спада.
Не плачмо і не злімось,
що вже літа злетіли,
І серце важко б'ється, як сила
вже не та.
Всевишній нас колись запросить
в своє царство
І грішних, і святих на змученій
землі.
2000 р.

* * *

Зоряні дороги, гей, зійшлись до купи,
І ось тут зустрілись вперше я і ти,
Пристрасно і ніжно ворухнулись губи –
Ми всміхнулись вперше зорям золотим.
І блукали довго в сивому тумані,
Роси окропили шовк зелених трав.
Ми вдихали п'яно запах степу прямиї,
А назустріч ранок непомітно мчав...

БЕРЕЗНЕВИЙ МОТИВ

Скільки часу в цім світі
крокує Весна на землі,
Стільки жінка і творить на ній,
і її прикрашає.
Як кохають її споконвіку,
о Боже ж ти мій!
І в святім почутті той жагучий
вогонь не згасає...
Йде чарівна весна,
як до милого йде наречена,
Як до магінки лине дитя
в найніжніші обійми її,
І всміхається сонцю

пробуджена нива зелена,
Красень-березень квіти дарує
й урочисто читає свої рубаї.
А вона, Берегиня й продовжувач
роду людського,
Лише Бога благає,
щоб родина здорова була,
Бо для неї у світі
нічого немає важкого,
Коли серце співає,
коли творяться добрі діла.
То ж даруймо жіноцтву ніжний погляд,
усмішку ласкаву,
Не скупімося на щиреє слово
сказати для фей неземний комплімент,
Возвеличимо їхню красу
і жертвовність на славу –
Це обов'язок наш і це лицарський
Наш аргумент.

1 березня 2007 р.

ЩАСЛИВА МИТЬ

Щаслива мить, коли вона щаслива,
Щаслива мить, коли вона свята...
Ми всі живем, і всі чекаєм дива, –
В чеканні тім спливають і літа.

Проте чудовий світ вже тим, що він існує,
І квітне ніжний ряст й небесная блакить...
Щасливий той, хто пульс життєвий чує
І кожду мить у нім боготворить.

Щасливий той, хто стрів свою кохану,
Свою зорю, єдину й неземну,
Що не страшисться шторму океану
І вірність береже, як вічну таїну.

Щаслива мить, коли душа співає
І голос милої цимбалами дзвенить...
Тож хай любов така палає й не згасає,
Й щасливу мить хай Бог благословить.

18 квітня 2011р.

* * *

Гей, літа-ластівята! Куди ж летите?
І які вас зустрінуть невідомі дороги?
Що на крилах своїх ви мені несете?
А чи радість, печаль, а чи вічні тривоги?

Чим огорнете душу стражденну мою?
Чи охоплять осінні дощі та тумани?

Чи зустрінете в батьківським теплім краю,
А чи серце схолоне на кризі і більш не відтане?

Гей, літа, не спішіть, вас благаю, молю,
А пошліть мені сили і сонця багато,
Бо тривожить-пече біль моїх лихоліть,
А у мене ж ростуть ще сини-соколята...

Хто ж навчить їх любити ці рідні краї
І долати в путі претяжкі перепони?
Зупиніться на мить, білокрилі мої,
Бо за обрієм вас вже ніхто не догоне.

Гей, зозуле, накуй у дубовім гаю
Років щасних мені ще при творчому леті,
Життєдайним зелом скропи душу мою
І ворожкою стань потаємних секретів.

* * *

В барвах осінніх щось є таємниче,
Ваблять пейзажі веселі й сумні...
В гості зима осінь холодно кличе,
Ніч невблаганно скорочує дні.

Сонце осяйне купається в листі,
Хоче його обігрить, осушить.
Осінь-красуня в розкішнім намисті
Щедро дарує чарівну мить.

Шати поволі скидають сади і байраки,
Ще не морози – ще квіти цвітуть...
В кожній порі є чудові ознаки,
Що нас хвилюють і сили й снаги додають.
23 листопада 2008 р.

* * *

Поетів тьма! Поетів справжніх мало.
Чи добре це? Чи, може, вельми зле?
Від них суспільство геніїв чекало,
А твориться, як кажуть, навперле.
4 серпня 2001 р.

* * *

А місяць теж буває молодим,
Або ще кажуть, що він є щербатим.
Напийсь джерельної при повному воді,
Аби таки щасливу долю мати.
12 листопада 2015 р.